

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.716/2013/9.szám

A Kúria a dr. Giba Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Orosz V. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd által képviselt alperes ellen felügyeleti eljárás során hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú *Bíróság* 2013. június 13. napján kelt 1.Kf.649.910/2013/5. számú ítélete ellen a felperes által 70. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú *bíróság* 1.Kf.649.910/2013/5. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, felülvizsgálati kérelemmel támadott részét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2010. február 22-én kelt határozatának (a továbbiakban: Határozat) I. pontjában azonnali hatállyal törölte a felperes valamennyi - 1-67. alpontokban felsorolt - felügyeleti nyilvántartásba vett függő ügynökét (meghatalmazottját), a II. pontban figyelmeztette a felperest, hogy abban az esetben, ha a Magyar Köztársaság területén függő ügynök szolgáltatását kívánja igénybe venni, maradéktalanul tartsa meg az e tevékenység végzésére irányuló jogszabályi rendelkezéseket, a III. pontban kötelezte 915.494 Ft megelőlegezett eljárási költség visszatérítésére. A Határozat megállapítása szerint a felperes a függő ügynökök és egyéb nevében fellépő személyek közreműködői tevékenysége révén tévesen informálta a potenciális ügyfeleket, a társaságot,

kapcsolatrendszerét, szolgáltatásait és felügyeletét illetően. A felperes függő ügynökeinek a hazai piaconál jóval magasabb bizományosi díjat számít fel, ami normál piaci körülmények között nehézkessé teszi bármilyen eredmény, nyereség ügyfél általi realizálását. A felperes nevében és képviselőjében fellépő személyek megfelelő képesítés és tudás nélkül, a tőkepiac területén szakmai tapasztalat hiányában konkrét befektetési javaslatokkal hívják fel az ügyfeleket, akik nem kapnak megfelelő tájékoztatást a megvételre kínált egyes értékpapírok jellemzői, az adott kereskedési platform, a tőkepiac jellemzői, kockázatai, az egyes ügyletkötési technikák és tőkepiaci fogalmak vonatkozásában. A függő ügynöki hálózat és az ehhez kapcsolódó személyek ügyletek megkötésére beszélik rá az ügyfeleket, annak ellenére, hogy az adott értékpapírokra vonatkozóan megfelelő, alapvető ismerettel rendelkeznének. A függő ügynökök tevékenységükkel megsértik a befektetési vállalkozásokról és árutőzsdei szolgáltatásokról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Bszt.) 115. § (4) bekezdésében foglaltakat is azáltal, hogy tevékenységükhöz további közvetítőt vesznek igénybe. A függő ügynökök konkrét befektetéseket ajánlanak, majd minden esetben rövid távú, nagy hozam ígérete mellett úgy, hogy a befektetési szolgáltatási tevékenység folytatásához, annak közvetítéséhez nélkülözhetetlen ügyfél tájékoztatás nem megfelelő, a gyakran szakszerűség minden elemét nélkülözi. A felperes ügynöki hálózat útján kifejtett tevékenysége súlyosan és alapjaiban sérti a Bszt. ügyfelek tájékoztatására meghatározott általános szabályait, nem teljesíti a Bszt. 40. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, sérti a Bszt. 4. § (2) bekezdés 8. pontját. A felperes a Magyar Köztársaságban kialakított és működtetett rendszere ellentétes a közvetítőkre és azok igénybevételére vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel, a Bszt. szabályrendszerével. A határozat I. pontjában lévő döntést az alperes a Bszt. 114. § (6) bekezdés b) pontjára, valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 82. § (3) bekezdésére, a II. pont szerinti figyelmeztetést pedig a Bszt. 164. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnak hozta meg.

A felperes keresetében Határozat teljes körű bírósági felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését kérte.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a 2.K.31.417/2010/19. számú ítéletében a Határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. A felek fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.27.201/2011/9. számú végzésében ezt az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, újabb határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolása szerint nem állapítható meg, hogy az elsőfokú ítéletet meghozó tanács a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi

III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (4) bekezdése szerinti körben szabályszerű összetételben járt volna el. Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a tárgyalás megkezdése előtt gondoskodnia kell a tanács szabályszerű megalakításáról, értesítenie kell a függőügynököket a beavatkozás lehetőségéről. Rögzítette, hogy a függőügynökök tekintetében fennáll a felperes közvetlen érdekeltisége, ennek folytán a keresetösségi joga.

A megismételt eljárás eredményeként hozott 2.K.32.718/2011/41. számú elsőfokú ítéletében a Fővárosi Törvényszék a Határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Jogi álláspontja a következő volt:

A Határozat I. és II. pontja egymással okozati kapcsolatban áll. Határon átnyúló befektetési szolgáltatási tevékenysége tárgyában lefolytatott közigazgatási eljárás eredményeként került sor 67 ügynök törlésére, értük a felperes felelősséggel tartozik, így bármely függő ügynöke tevékenységével kapcsolatos, bármely hatósági döntés vitatására megállapítható a közvetlen jogi érdeke, függetlenül attól, hogy a függő ügynök a rá vonatkozó konkrét döntést maga sérelmezte-e vagy sem.

Az alperes által megállapított jogszabálysértések olyan tevékenységek, amelyeket minden egyes függő ügynök vonatkozásában külön-külön kell vizsgálni még akkor is, ha az egyes ügynök tevékenysége a felperes tevékenységének tudható be. A tényállás feltáratlansága és az indokolási kötelezettség megsértése miatt nem állapítható meg, hogy a 67 függő ügynök egyenként milyen, a Bszt. 114. § (6) bekezdés b) pontjának alkalmazására okot adó súlyos, vagy ismételt jogsértést valósított meg. Az alperes határozata II. pont tekintetében formálisan megfelelt a Bszt. 177. § (1) bekezdésébe foglaltaknak, a 2004/39/EK Irányelvnek (a továbbiakban: MiFid) azonban nem. A felperes tevékenységének Bszt. 40. §-a szerinti minősítése körében közvetlenül alkalmazandó MiFid 62. cikk (1) bekezdése, amely szerint az alperes nem mellőzhette volna a vizsgálati jelentésnek a felperes székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága elé terjesztését, majd a MiFid 62. cikk (1) bekezdés (2) albekezdése szerinti eljárást és a 62. cikk (4) bekezdésének megfelelő részletes indokolást. A székhely szerinti tagállam esetleges intézkedésének bevárása előtt, ezek ismeretének hiányában alkalmazott intézkedéssel az alperes az ügy érdemére is kiható módon megsértette a hatáskörére vonatkozó szabályt.

A határozat I. és II. pontokkal való okozati összefüggése pedig szükségszerűen a III. pont hatályon kívül helyezéséhez.

Az új eljárás során az alperesnek a felperes székhelye szerinti tagállam hatósága által időközben tett intézkedésre figyelemmel mérlegelnie kell, hogy lefolytatja-e az eljárást vagy megszünteti azt, de döntését a perbelitől eltérő jogalapra is helyezheti. Ha a felperessel vagy akár néhány vagy valamennyi függő ügynökkel szemben intézkedés alkalmazását tartja szükségesnek, akkor hatáskörét a MiFid 62. cikke szerint kell gyakorolnia azzal, hogy a

Bszt. 114. § (6) bekezdés b) pontjának alkalmazása esetén minden érintett vonatkozásában meg kell állapítani a tényállást, úgy, hogy ez alapján a konkrét ügynök ismételt vagy súlyos jogsértő magatartása bizonyítható legyen.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfok bíróság az 1.Kf.649.910/2013/5. számú ítéletében az elsőfokú bíróság 2.K.32.718/2011/41. számú ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy a Határozat I. pontja tekintetében a keresetet elutasította, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A fellebbezést a határozat I. pontja tekintetében alaposnak, a II. és III. pontjai kapcsán alaptalannak találta. Jogi álláspontja a következő volt:

A Fővárosi Ítéltőábla a 4.Kf.27.201/2011.9. számú végzésében túlterjeszkedett a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti jogkörén akkor, amikor megállapította, hogy a függő ügynökök tekintetében fennáll a felperes közvetlen érdekeltisége. A felperesnek nincs keresetösségi joga a határozat I. pontjába foglalt rendelkezések tekintetében, ezért keresete a I. pont kapcsán érdemben nem vizsgálható, így nem hozható érdemi döntés sem abban a körben, hogy a közigazgatási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok alapján jogszerűen törölte-e az alperes az ügynököket a nyilvántartásból.

Abban az esetben, ha a szabálysértés valamilyen fizikailag megfogható helyhez kapcsolódik, a Magyar Köztársaság területén létesített fióktelep működésével kapcsolatos, akkor az alperesnek a Bszt. 176. §-ában felsorolt rendelkezések betartásának ellenőrzésére minden értesítés nélkül önálló hatásköre van és a jogsértés, illetve szabálytalanság miatt az EGT állam hatáskörrel rendelkező felügyeleti hatóságától függetlenül alkalmazhatja a Bszt. 177. § (1) bekezdésében felsorolt intézkedéseket, jogkövetkezményeket. Akkor, ha az alperes a jog- vagy szabálysértést határokon átnyúló tevékenység végzése során tapasztalja, vagy fióktelep vonatkozásában a Bszt. 176. §-ában felsorolt jogsértéseken kívüli más jog vagy szabálysértést észlel, akkor a Bszt. 177. § (2) bekezdése szerinti értesítést nem mellőzheti, és a Bszt. 177. § (1) bekezdésében meghatározott intézkedéseket csak akkor alkalmazhatja, ha a székhely szerinti felügyeleti hatóság intézkedése nem volt elegendő. Ezt támasztja alá a MiFid 62. cikkének (1) bekezdése, ezért a jogvita a MiFid 62. cikk (1) bekezdésének alkalmazása nélkül is eldönthető a Bszt. 176-177. §-ai alapján, amin nem változtat az, hogy a felperes függő ügynökeit csak az alperes törölheti a hatósági nyilvántartásból. Az alperes a Bszt. 177. § (2) és (3) bekezdései értelmében a székhely szerinti felügyeleti hatóság értesítése és intézkedésének bevárása nélkül nem volt lehetősége a felperessel szemben a II. pont szerinti Bszt. 164. § (1) bekezdés a) pontjára alapított intézkedés meghozatalára.

Tekintettel arra, hogy a határozat II. pontja szerinti

figyelmeztetés nem volt jogszerű, a felperest nem lehet költségviselésre kötelezni.

A Fővárosi Törvényszék 1.Kf.649.910/2013/5. számú ítéletének a keresetet elutasító rendelkezése ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését és e körben is az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását, másodlagosan a keresetet elutasító döntésrész hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Azzal érvelt, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a Pp. 3. § (1) bekezdését, a Bszt. 4. § (2) bekezdés 47. pontját, 111. §-át, 114. §-át. Kifejtette, hogy az ügyben a MiFid közvetlen hatállyal bír, az ítélet ezért sérti a MiFid 52. cikk (1) bekezdését, 62. cikk (1) bekezdését. Hivatkozott a Pp. 252.-253. §-aiban foglaltak megsértésére, e körben a Pp. 2. § (1) bekezdésének figyelmen kívül hagyására, a 4.Kf.27.201/2011/9. számú végzés jogsértő felülbírálására, indítványozta előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését is.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott részének hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 275.§ értelmében a Kúria érdemi döntését a rendkívüli jogorvoslati eljárás során csak a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben és a rendelkezésére álló iratok alapján hozhatja meg. Az ügy érdemi eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a Kúria jogi álláspontja a következő:

A Pp. 2.§ (1) bekezdése a fair eljárás elvét rögzíti, a 3.§ (1) bekezdése pedig a kérelemhez kötöttség alapelvét. A rendelkezésre álló adatokból az állapítható meg, hogy a bíróságok minden kereset által vitatott körben, az ügy eldöntése szempontjából releváns tények tisztázását követően, indokolási kötelezettségüket is teljesítve érdemben döntöttek, és amiatt, hogy a bíróságok érdemi döntése nem, illetve nem teljes körűen egyezik meg a felperesi petitummal, illetve érveléssel alapelvei rendelkezések be nem tartására ténybeli és jogkövetkeztetés nem vonható le.

A másodfokú bíróság a 4.Kf.27.201/2011/9.számú végzését a Pp. 252.§ (2) bekezdésére alapította, tehát az új eljárást az első fokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt rendelte el. Az első fokú bíróságnak a 4. Kf.27.201/2011/9. számú végzésbe foglalt, eljárási cselekményekre vonatkozó iránymutatást az új eljárás során irányadónak kellett tekintenie. A másodfokú bíróság azonban az új eljárás eredményeként kialakítandó jogi álláspont és érdemi döntés tekintetében az első fokú bíróságnak, a Pp. 252.§ (2) bekezdése szerinti szabályozásból következően, nem adhatott volna utasítást.

Az új eljárás eredményekénti jogi álláspont kialakítása és a jogkövetkezmények levonása ugyanis az első fokon eljáró bíróság kompetenciájába tartozik. A másodfokú bíróság a 4.Kf.27.201/2011.9.számú végzés 4.oldalán maga is rögzítette az előzőekben megjelölt törvényhelyre figyelemmel, hogy mellőzi a kérelmek érdemi elbírálását, de nem így járt el. A keresetösségi joggal kapcsolatosan is tett megállapításokat, ezért túlterjeszkedett a számára Pp. 252.§ (2) bekezdése által biztosított kereteken. A felperesi érveléssel ellentétben, tehát e körben nem az 1.Kf.649.910/2013/5. számú ítélet tekintetében állapítható meg jogszabálysértés, vagy hatáskör túllépés.

A Kúria már több ítéletében, így a Kfv.V.35.386/2011/6., Kfv.V. 35.534/2013/15. számúakban is rámutatott a következőkre:

Keresetet csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő, de mivel a Pp. 3.§ (1) bekezdése úgy szabályoz, hogy „ha törvény eltérően nem rendelkezik”, vizsgálni kellett, hogy van-e olyan eltérő törvényi rendelkezés, amely a felperes keresetösségi jogát megalapozza a keresetet elő nem terjesztő ügynökök vonatkozásában. A keresetösségi, igényérvényesítési jog a per tárgya és a fél közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik és akkor áll fenn, ha a felperesnek a határozat támadott rendelkezésével összefüggésben van közvetlen jogi érintettsége.

A Pp. 324.§ (1) bekezdése szerinti szabályozás értelmében a I-XIV. fejezet rendelkezéseit a Pp. közigazgatási pereket szabályozó XX. fejezetében foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Pp. 327.§ (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy közigazgatási per indítására jogosult: a) az ügyfél, b) a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője. (A felperes érvelésével ellentétben nem minősíthető a közigazgatási eljárásban egyéb résztvevőjének, mert nem felel meg a Ket. 172. c) pontja szerinti törvényi definíciónak.)

Az ügyfél jogi meghatározását a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2007.évi CXXXV. törvény (a továbbiakban: Pszttv.) és a Ket. is tartalmazza. A Ket.-hez képest azonban a Pszttv. 28.§-a speciális szabályozást rögzít, tehát jelen ügyben nem a Ket, hanem ez utóbbi törvényhely az irányadó. A Pszttv. 28.§ (1) bekezdés d) pontja azonban, a felperesi érvelés ellenére, a Határozat I. pontja kapcsán nem alkalmazható. A Bszt. 159.§-a szerint vezetett hatósági nyilvántartás ugyanis nem a felperesre, hanem a függő ügynökökre vonatkozik, és a függő ügynök Bszt. 113.§ (2) bekezdése szerinti adatait tartja nyilván, tehát nevét, székhelyét, tevékenységét, szolgáltatását.

A per előzményét képező közigazgatási eljárásban ügyfél volt a felperes és a függő ügynökök is a Pszttv.28.§ (1) bekezdés a) és b)

pontja értelmében. Az alperes határozatának felülvizsgálatát a rá vonatkozó rendelkezés tekintetében a Pp. 327.§ (1) bekezdése alapján keresettel kérhette mindegyik ügyfél. Az ügynökökre vonatkozó I. határozatrész érdemi tárgyalása és elbírálása előtt ezért azt kellett az első- és másodfokú bíróságnak vizsgálnia, hogy megjelölt-e olyan jogszabályt, érdeket a felperes, amely alapján vitathatja a nem reá vonatkozó közigazgatási határozatrész jogszerűségét, amely megalapozhatja igényérvényesítési jogosultságát, azaz a keresetőségi jogát.

A keresetőségi jogot csak a jogviszony (az érdekeltség) vagy a törvényi (jogszabályi) felhatalmazás alapozza, illetve alapozhatja meg (BH1991. 107.). A vitában érdekelt fél tehát vagy saját jogán nyújthat be keresetet, mert ő az érvényesített jog anyagi jogi jogosultja, vagy jogszabályi felhatalmazás alapján más jogának érvényesítése céljából. A felperest törvény nem hatalmazza fel az ügynökök jogának érvényesítésére, helyettük jogorvoslat benyújtására, bírósági eljárás kezdeményezésére.

Az a jogkérdés, hogy a függő ügynökökre vonatkozó határozatrész jogszerű-e vagy sem, nem alapozza meg az ügynökön kívüli, más személy keresetőségi jogát, ugyanis a jogkérdés érdemi vizsgálatát és elbírálását megelőzi annak eldöntése, hogy a perben kinek és min alapulóan van keresetőségi joga. Közvetlen jogi érdekeltség, illetve törvényi felhatalmazás hiányában nem létesít keresetőségi jogot az, hogy a különböző ügyfeleket milyen /azonos, hasonló, avagy különböző/ jogi alapokon kötelezi határozatában a hatóság. A Határozat I. a felperes jogát nem vonja el, rá nézve kötelezettséget nem ír elő, kizárólag a függő ügynökökre vonatkozó döntést tartalmaz, és ezek közvetlenül nem vonatkoznak a felperesre. (A felperes érvelésével ellentétben nem hatósági döntés, és nem keletkeztet jogot, illetve kötelezettséget annak a ténynek a feltüntetésére, hogy a függő ügynökök a felperessel állnak szerződéses kapcsolatban.)

Az ügyfél keresetőségi joga - azt megalapozó jogszabályhely hiányában - nincs összefüggésben a jogát, kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő közigazgatási határozat szerkezetével. Amennyiben egy közigazgatási határozat több ügyfélre tartalmaz rendelkezéseket, akkor mindegyik ügyfél vonatkozásában meg kell felelnie a Ket. határozat tartalmi elemeit előíró 70.§-ában foglaltaknak. Saját érdekeltsége alapján az ügyfelek bármelyike kérheti a közigazgatási határozat rá vonatkozó részének a felülvizsgálatát, a keresetet elő nem terjesztő ügyfélre vonatkozó határozatrész felülvizsgálatát - a keresetet elő nem terjesztő ügyfél keresetének hiányában - azonban a bíróság nem végezheti el még akkor sem, ha a különböző ügyfelekre vonatkozó döntések jogalapja azonos. A közvetlen jogi érdekeltség vagy

törvényi felhatalmazás hiányában a különböző ügyfeleknek a nem a saját határozatrészeikre vonatkozó bírósági felülvizsgálatra nincs keresetőségi joguk. A másodfokú bíróság ezért ítéletében jogszerűen utasította el a felperes I. pontot vitató keresetét.

Hangsúlyozza a Kúria azt is, hogy a Határozat I. pontja szerinti döntés nyilvánvalóan és egyértelműen a függő ügynökökre, az ő nyilvántartásból való törlésükre vonatkozik. A függő ügynökök jogi helyzetét, ideértve a nyilvántartásba vételüket, illetve az ebből történő törlésüket is, a Bszt. szabályozza. E jogszabály értelmében pedig nyilvántartásba vételre csak a függő ügynök kérelme alapján kerülhet sor, a Bszt. 114.§ (6) bekezdés b) pontja szerinti törlés is a függő ügynök személyére és nem a felperesre vonatkozó, nem a felperes jogát vagy kötelezettségét érintő döntés. A felperes nem tudott megjelölni olyan jogszabályhelyet, ami feljogosítaná a függő ügynök helyett és nevében történő igényérvényesítésre, jogorvoslati jog gyakorlására, ezt az általa hivatkozott Bszt. 111. és 114.§ sem teszi lehetővé. A felperes az ügyben az I. pont esetében egy olyan kereset teljesítését kérte, amely eredményeként a perben még beavatkozóként részt venni sem kívánó 67 természetes, illetve jogi személyről jognyilatkozatuk hiányában és akaratak nélkül születne, akarattal ellentétes döntés (jogerős ítélet), hiszen személy szerint egyikük sem terjesztett elő bírósági jogorvoslat iránti kérelmet a Határozat I. pontja ellen. A felperes tehát a kifejtettekre figyelemmel a Kúria jogi álláspontja szerint sem rendelkezett keresetőségi joggal a Határozat I. pontja tekintetében. A tisztességes eljárás elve, és a jogorvoslathoz való jog pedig jelen ügyben nemhogy nem sérül, hanem kifejezetten akkor érvényesül, ha az ügyfelek a határozatok rájuk vonatkozó rendelkezéseit vitatják, támadják keresettel. Az előzőekben részletezettek miatt a Kúria nem fogadta el azt a felperesi érvelést sem, amely a Határozat I. pontja kapcsán a keresetőségi jogot a MiFid 52. cikkére és a 62.cikk (1) bekezdésére alapítottan kérte elismerni. Az előzőekben kifejtettek szerint ugyanis az alperes határozata ellen biztosított volt minden ügyfél számára a jogorvoslat, a bírói felülvizsgálat, mindegyik szabadon dönthetett arról, hogy él-e vele vagy sem.

A Határozat II. pontja kapcsán, a Pp. 271.§ (1) bekezdés b) pontja miatt, kiemeli a Kúria, hogy az alperes fellebbezése alapján eljárás másodfokú bíróság e körben helybenhagyta az első fokú bíróság ítéletét, amely keresetnek helyt adó, alperesi határozatot hatályon kívül helyező, alperest új eljárásra kötelező határozat volt. A másodfokú ítélet is tartalmazza, hogy az alperes nem volt jogosult a székhely szerint illetékes felügyeleti hatóság értesítése és intézkedésének bevárása nélkül a felperessel szemben intézkedést hozni. A másodfokú bíróság, felperesi érveléssel ellentétben, nem "eltekintett" a MiFid alkalmazásától, hanem a nemzeti

jogszabályokat értelmezte ezzel összhangban állóan. A másodfokú bíróság továbbá nem változtatott az első fokú bíróság új eljárásra adott iránymutatásán sem, így mindezek miatt, figyelemmel arra is, hogy a Határozat II. pontját a felperes nem támadhatta és nem is támadta felülvizsgálati kérelemmel, a MiFid 62.cikk (1) bekezdésével kapcsolatos előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló felperesi indítvány olyan körben került előterjesztésre, ami egyrészt nem tárgya a rendkívüli jogorvoslati eljárásnak (Határozat II. pontja), másrészt keresetőségi jog hiányában (Határozat I. pontja) érdemi döntés nem hozható abban a kérdésben, hogy jogszerű volt-e az ügynökök törlése, így ennek a Kúria nem adott helyt.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott részét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdés d) pontjában, 50. § (1) bekezdésében és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2014. november 6.

Dr.Lomniczi Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró